

[Iver Poulsen.]

afstemningen den 25. juni. Naturligvis, jeg ved, at skattelove kan ikke komme ud til folkeafstemning, men der kommer jo et valg, efter at man er gået imod det, man ved et klart vælgerflertal går ind for.

Vi har naturligvis med en vis interesse bemærket, at regeringen har ofret vore tanker en smule interesse, idet statsministeren sagde, man ville søge at hæve grænsen for den proportionale beskatning. Men afgørende for os er to ting: tempoet og det, at man går til tops med den proportionale beskatning. Jeg lagde nok mærke til, at VK-partierne ikke ønsker, at man skal gå længere end til 30.000 kr.s indtægt, og det synspunkt forstår jeg naturligvis slet ikke. . . . (Poul Møller: Foreløbig!) . . . Ja men så vil jeg meget gerne vide, hvad man forstår ved foreløbig. Vi mener jo ikke, at det hele skal gå med lyntogs fart, men i hvert fald skal det gå med et vist tempo, og vi er meget interesseret i at høre, hvilket tempo VK-partierne agter at stille op på dette område.

Det er mig ubegribeligt, når der kun er mellem 3 og 4 pct. af danske skatteydere, som betaler skat af en skattepligtig indkomst på 30.000 kr. og derover, at et velfærdssamfund som det danske ikke har råd til at yde de 3-4 pct. lighed med den øvrige danske befolkning. Det er dog ikke forbrydere, det er gode samfundsborgere, som betaler deres skatter og gør deres indsats i samfundets tjeneste. Det er beskæmmende, at en så lille gruppe, blot fordi de er de få, skal behandles på en anden måde end den øvrige gruppe, men vi har foreslået, og vi står fast på, at man fører proportionalbeskatningen til tops, så at ethvert menneske her i landet kommer til at betale lige meget af den først tjente og den sidst tjente krone, og at man samtidig indfører en direkte forbrugsskat, således at det virkelig store forbrug — på 100.000 eller 200.000 eller 300.000 kr., hvor meget det nu er — bliver beskattet igennem en direkte forbrugsbeskatning.

Vi mener, at denne beskatningsform har mange fordele. Den stiller alle lige, ganske uanset stilling og indtægt. Man betaler det samme af den først tjente og den sidst tjente krone. Det vil uvægerlig animere til øget arbejdsindsats; overarbejde tager man, hvis der er noget at tage, fordi den ekstra-

fortjeneste, man derved opnår, ikke bliver beskattet igennem den progressive beskatning. Sambeskatningsspørgsmålet ville blive løst på en værdig og god måde, således at der ikke er sket en forskelsbehandling imellem den udearbejdende hustru og den hjemmearbejdende hustru. Fordelene er meget iøjnefaldende, og det er en retfærdig skattefordeling.

Hvis det er rigtigt, at regeringen vil afvikle byggerestriktionerne og dermed statens indblanding i byggeriet, således som statsministeren udtalte at det var regeringens hensigt, så er det virkelig opmuntrende, for en frigivelse af boligbyggeriet vil bidrage væsentligt til at afhjælpe de helt utålelige forhold, som regeringens restriktionspolitik har ført boligspørgsmålet ud i, og politisk er det en begivenhed, som er værd at notere, at en regering erkender, at dens politik er endt i den helt store og kostbare fiasko, som kun en liberal politik har mulighed for at udbedre. Det ville have været en lykke for landet, ikke mindst for lejerne i den ældre boligmasse og for de unge, om regeringen noget før var kommet til sandhedserkendelse med hensyn til det boligkaos, som opretholdelsen af boligrestriktionerne har ført os ud i.

Men forudsætningen for, at vi skal komme boligproblemet til livs, må være, at vi genskaber en normal boligcirkulation, og det forudsætter en rationel udnyttelse af den ældre boligmasse, og det kræver et huslejeniveau bestemt af markedsprisen, og det kræver frigivelse af boligbyggeriet, så det kommer til at foregå i konkurrence på pris og kvalitet — d. v. s. en vidtgående frihed — og så står man jo over for det, at en hel stor vælgergruppe vil se, at deres husleje bliver sat op. Der er blevet talt om, at det ville være en hestekur, hvis man sammenarbejdede de to huslejeniveauer, vi har. Det behøver aldeles ikke at blive nogen hestekur, og det skal det ikke være. Der skal naturligvis tages et rimeligt og et vidtgående hensyn til de befolkningsgrupper, som ikke kan betale en større husleje. Men tilbage er en privilegeret gruppe, som sidder og betaler en husleje, som ikke er markedsprisen, og de må forstå, at der ikke er plads til privilegier i vort samfund.

Forøgelse af midlerne til ungdommens uddannelsesfond, som regeringen agter at